

Но не! — Ще дойда, макаръ свѣтътъ да се превърне,
ще дойда — съ първия снѣгъ —
жива или мъртва, да те прегърна!
Ще разбия желѣзни врата,
ще прескоча огненъ прагъ.
Ще спусна тоя пламъкъ на кръвта
надъ пепелта на твоето сърдце,
надъ бледитѣ, изстинали ржце . . .

Ще дойда единъ день ненадейно
ревнивъ, уморенъ отъ живота,
преломенъ завинаги, самотенъ . . .
Ще дойда, въ главата си се кълна!
Макаръ да загина,
но да видя: дали е твоето сърдце на обикновена жена,
или сърдце — на Мария и на Магдалина!